

ΧΡΥΣΗΙΔΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Έρωτας σε λάθος χρόνο

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

6η ΧΙΛΙΑΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Έρωτας σε λάθος χρόνο**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χρυσήδα Δημουλίδου
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Χρυσήδα Δημουλίδου, 1999, 2017
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Stephen Carroll/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λιβάνη, 1999
με τον τίτλο «Πόθοι στα φτερά των αγγέλων»
Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.,
Ιούνιος 2017, 6.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2003-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2004-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

© Χρυσήδα Δημουλίδου, 1999, 2017
/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

ΧΡΥΣΗΙΔΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Έρωτας
σε
λάθος
χρόνο

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

- Τα τριαντάφυλλα δε μυρίζουν πάντοτε*, Λιβάνης, 1997
Το βαλς των πορσελάνινων άστρων, Λιβάνης, 1998
Ένα κομμάτι ουρανού, Λιβάνης, 2007
Σουίτα στον παράδεισο, Λιβάνης, 2008

Για παιδιά

- Ο Πρασινοπασχαλιάς*, Λιβάνης, 2005
Η φαντασμένη τριανταφυλλιά, Λιβάνης, 2005
Το αστεράκι που έπεσε στη γη, Λιβάνης, 2007
Η μαργαριταρένια πολιτεία, Λιβάνης, 2007
Χαρούλης, το χελιδόνι του χειμώνα, Διάπλαση, 2013
Η επίθεση της Σφήκας, Διάπλαση, 2014
Ένα εντυχιμένο βασίλειο, Διάπλαση, 2014
Οι λαμπάδες που επαναστάτησαν, Διάπλαση, 2014

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

- Το σταυροδρόμι των ψυχών*, 2009
Πόσο κοστίζει η βροχή;, 2010
Μερσέντες Χιλ, 2010
Οι αγγελιαφόροι του πεπρωμένου, 2011
Ο λύκος της μοναξιάς, 2011
Οι τρεις υποσχέσεις, 2012
Το σπίτι των σκιών, 2013
Το κελάρι της ντροπής, 2014
Η γυναίκα της σοφίτας, 2015
Τα δάκρυα του Θεού, 2015
Το μάτι του βοριά, 2015
Μάντεψε ποιος θα φύγει απόψε, 2015
Ο γιος της βροχής, 2015
Οι δαίμονες δεν έχουν όνομα, 2016
Η σκοτεινή πλευρά του ήλιου, 2016
Μην πυροβολείτε τη νύφη, 2016
Το φιλί του δράκου, 2016
Άντρες; Ευχαριστώ, δε θα πάρω!, 2017
Χιόνι στη φωτιά, 2017

Για παιδιά

- Ο Ελληνούλης, το χάρτινο καρβάκι*, 2011
Μπόνγκ, το θαρραλέο αεροπλανάκι, 2012

© Χρυσήίδα Δημολίδου, 1999, 2017

/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

*Αφιερωμένο σε αυτούς τους άντρες
που ξέρουν να αγαπούν πραγματικά.*

Στον Τόνι

1

ΗΤΑΝ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΕΞΙ χρόνων ο Μανόλης, όταν είδε για πρώτη φορά τη Μίνα. Γύριζαν με την κυρία Πόπη, τη μάνα του, από την αγορά, όταν, φτάνοντας στην πολυκατοικία όπου έμεναν, στην Κυψέλη, είδαν ένα φορτηγό σταματημένο και δύο εργάτες να ξεφορτώνουν έπιπλα.

Φάνηκε περιεργο της Πόπης που δεν είχε πάρει χαμπάρι πότε κιόλας νοικιάστηκε το μοναδικό ξενοικιαστο διαμέρισμα – ένα δυαράκι στον πέμπτο, πάνω ακριβώς από το δικό της ιδιόκτητο οροφодιαμέρισμα.

Και ο πέμπτος όροφος ήταν κάποτε οροφодιαμέρισμα, ώσπου ο ιδιοκτήτης του έχτισε έναν τοίχο και δημιούργησε ένα δυάρι για τη μάνα του, που δεν την ήθελε η νύφη της. Όταν η μάνα του πέθανε, αντί να γκρεμίσει τον τοίχο προτίμησε να το νοικιάσει. Έτσι κι αλλιώς, το σπίτι ήταν αρκετά μεγάλο για δύο άτομα και είχε πια συνηθίσει να ζει έτσι.

Προχώρησαν αργά προς την είσοδο, όταν ακούστηκε μια δυνατή φωνή.

«Σιγά σιγά! Αμάν πια! Μου σπάσατε τα μισά πράγματα...»

Και τότε την είδαν. Μάνα και γιος έμειναν με το

στόμα ανοιχτό. Ένα κορίτσι, γύρω στα είκοσι, βγήκε από την είσοδο και προχώρησε με γρήγορο βήμα προς το φορητό.

«Α να χαθείτε, ατζαμήδες...» μουρμούρισε μέσα απ' τα δόντια της.

Ήταν μέσα του Σεπτέμβρη, όμως αυτή φόραγε ένα άσπρο σορτς, αποκαλύπτοντας ένα υπέροχο ζευγάρι μαυρισμένα πόδια, που τα χαλβάδιαζαν οι ιδροκοπημένοι εργάτες. Τα μαλλιά της ήταν μακριά, περίπου μέχρι τη μέση, και είχαν ένα ασυνήθιστο κόκκινο χρώμα, σχεδόν πορτοκαλί. Η κυρία Πόπη τράβηξε με δύναμη το χέρι του Μανόλη και τον έσυρε με φόρα προς τα μέσα.

«Αυτό μας έλειπε τώρα! Να έχουμε και σουρλουλούδες στο σπίτι μας...»

Το παιδί ακολούθησε τη μάνα του απρόθυμα και με το κεφάλι στραμμένο προς την άγνωστη.

Η κυρία Πόπη ήταν τριάντα χρόνων και θύμιζε μικρή φάλαινα. Ακόμα και ο τρόπος που βάδιζε θύμιζε φάλαινα που σπαρταρούσε έξω από το νερό.

Όσο φάλαινα ήταν αυτή, τόσο τσίρος ήταν ο άντρας της, ο Αντρέας. Δεν ήταν έτσι, βέβαια, πριν από δέκα χρόνια, όταν παντρεύτηκαν. Τότε η Ποπίτσα ήταν ένα ευλύγιστο κορίτσι και ο Αντρέας ένας σωματώδης άντρας.

Από την αρχή σχεδόν έβαλαν μπρος για να κάνουν παιδί. Όμως, παρ' όλες τις φιλότιμες προσπάθειες, δεν έγινε τίποτα. Μετά από τρία χρόνια φιλοτιμίας, άρχι-

σαν οι επισκέψεις στους γιατρούς. Και να οι ορμόνες και να τα χάπια και να οι ενέσεις, και η καημένη άρχισε να φαρδαίνει όλο και πιο πολύ. Όταν, έπειτα από δύο χρόνια, έμεινε επιτέλους έγκυος, η Ποπίτσα έγινε Πόπη και, όταν γέννησε, Ποπάρα. Με το που λευτερώθηκε, ήταν ήδη σαράντα κιλά παραπάνω από τη μέρα του γάμου της.

Άρχισε τις δίαιτες, όμως, αντί να αδυνατίζει αυτή, αδυνατίζε ο Αντρέας. Στο τέλος, εκείνη έχασε τέσσερα κιλά και ο άντρας της δεκατέσσερα. Από τότε, εδώ και πέντε χρόνια, ο άνθρωπος δεν έζησε μια χορτάτη μέρα. Στο τέλος συνήθισε κι έκοψε τα παράπονα.

Ο Μανόλης, όμως, ο γιος τους, ήταν το καμάρι τους. Ήταν ένα πανέμορφο λεπτό αγοράκι, με καλοσηματισμένο κορμάκι. Είχε μαύρα πυκνά μαλλάκια, άσπρο, κάτασπρο δέρμα και δύο υπέροχα μάτια στο χρώμα του χυμένου χρυσαφιού με σμαραγδένιες πιτσιλιές. Αμ, το χαμόγελό του! Ήταν άλλο πράγμα. Γελούσε ο μικρός και φώτιζε ο κόσμος όλος.

«Χαλάλι σου, βρε μπαγάσα», του 'λεγε τότε η μάνα του. «Χαλάλι σου και τα πάχη μου και οι δίαιτες που κάνω».

Χαμογελούσε ο Μανόλης και καμάρωνε αυτή. Ήταν έξυπνο παιδί. Μια φορά του 'λεγες κάτι και το θυμόταν για πάντα. Δεν ξέχναγε ποτέ τις λέξεις. Γι' αυτό και μίλησε νωρίς, περπάτησε νωρίς και διάβασε νωρίς.

Ο Μανολάκης έδωσε τόση ικανοποίηση στην Πόπη, που ούτε που σκέφτηκε να ξαναπροσπαθήσει να κάνει άλλο παιδί. Της έφτανε ο γιος της και με το παραπάνω. Τα ίδια έλεγε και ο Αντρέας. Εξάλλου, τον γιο τον είχαν και οι Μυρσοπουλαίοι θα συνέχιζαν τη δυναστεία στο κατάστημα του παππού του στην Ερμού, κοντά στην πλατεία Καπνικαρέας. «Είδη Προικός – Μυρσόπουλος και Υιός» έλεγε η ταμπέλα τα τελευταία σαράντα χρόνια – από το 1930– και δεν είχε σκοπό να την αλλάξει. Η επιχείρηση πήγαινε μια χαρά. Βέβαια, είχαν ξεπεταχτεί κάτι θηρία τελευταία, που είχαν αρχίσει να δημιουργούν μεγαλοεταιρείες, όμως ο Μυρσόπουλος δε φοβόταν. Είχε μόνιμη πελατεία από γιαγιά σε εγγονή και τον αγαπούσαν και τον προτιμούσαν, όπως αγαπούσαν τον πατέρα του και τον παππού του, όπως θα αγαπούσαν και τον γιο του. *Ο Θεός να τον έχει καλά*, σκεφτόταν κι έκανε τον σταυρό του.

Γύρω στις τρεις το μεσημέρι, ο κυρ Αντρέας μπήκε στο σπίτι όπως πάντα χαμογελαστός.

«Είδες την καινούργια μας γειτόνισσα;» του είπε αμέσως με σφιγμένο χαμόγελο η γυναίκα του.

«Ποια γειτόνισσα;» απάντησε εκείνος αδιάφορα.

«Αυτή που νοίκιασε το δωάρι από πάνω μας. Πολύ παρδαλή μού φάνηκε».

«Α, γι' αυτό είδα κάτι χαρτόκουτα στον διάδρομο; Όχι, δεν την είδα».

«Αν τη δεις, θα χάσεις πάσα ιδέα», συνέχισε η Πό-

πη. «Ένα σορτζς μέχρι τον αφαλό φόραγε η αθεόφοβη. Για τον Θεό... έχασε τα μυαλά του ο Πετριδής και νοίκιασε το σπίτι σ' αυτή, μια γυναίκα μόνη; Χάθηκαν οι νοικοκυραίοι;»

«Μπορεί να μην είναι μόνη».

«Μόνη είναι· το 'μαθα εγώ».

Δέκα χρόνια από τότε που έδωσαν αντιπαροχή το οικόπεδο και χτίστηκε το διαμέρισμα, γιατί ακόμα, ήθελε να ξέρει ποιοι θα έμεναν από πάνω, ποιοι από κάτω, ποιοι δίπλα και ποιοι στο ισόγειο. Ήξερε τα πάντα για τον καθένα, αντίθετα με τον άντρα της που δεν του καιγόταν καρφί.

«Και πώς ξέρεις ότι είναι μόνη;» τη ρώτησε.

«Από τον ίδιο τον Πετριδή».

Ο κυρ Αντρέας την κοίταξε ειρωνικά. Δεν του άρεσαν αυτά τα τερτίπια.

«Τι άλλο έμαθες λοιπόν;»

Πήρε θάρρος η Πόπη και συνέχισε:

«Είναι ζωντοχήρα κι έχει μια μικρή μπουτίκ εδώ στην πλατεία. Πριν ζούσε με τον άντρα της, όμως τον παράτησε γιατί ήθελε να κάνει τη ζωούλα της».

«Κι αυτό ο Πετριδής σ' το είπε;»

«Όχι, αυτό το υπέθεσα μόνη μου».

«Μήπως βιάζεσαι, γυναίκα; Άσε το κορίτσι στην ησυχία του. Ποιος ξέρει τι έχει περάσει, τι περνάει... Άντε, άφησε τώρα αυτή τη συζήτηση κι ας φάμε σαν άνθρωποι. Πού είναι το παιδί; Φώναξέ το να το δω».

Έσκυψε το κεφάλι η Πόπη και πήγε στην κουζίνα. Ήξερε ότι δεν έπρεπε να ζορίσει πολύ τον Αντρέα. Καλός ήταν και χρυσός, μα αν του πάταγες τον κάλο, αγριεύε άσχημα. Και ο κάλος του ήταν τα κουτσομπολιά. Δεν είχε, όμως, άλλα ενδιαφέροντα πέρα από τον Μανόλη. Όλη τη μέρα κλεισμένη μέσα στο σπίτι έσκαγε. Περίμενε πώς και πώς τον άντρα της για να πουν καμιά κουβέντα. Όμως αυτός είχε άλλες φουρτούνες στο μυαλό του. Τελευταία υπήρχε μεγάλος ανταγωνισμός κι αυτό τον ανησυχούσε. Χρόνια τώρα οι καταστηματάρχες ήταν μετρημένοι, όμως η αγορά ανθούσε συνεχώς κι έπρεπε να είναι δαυλός αναμμένος. Στη γωνιά περίμεναν οι καινούργιοι· δε θα χάλαγε τώρα το όνομα χρόνων. Γι' αυτό και ήταν προσεκτικός. Γι' αυτό η επιχείρηση πήγαινε καλά.

Μέχρι αργά το βράδυ, η Πόπη δεν είχε με τι άλλο να ασχοληθεί πέρα από την εγκατάσταση της καινούργιας. Αφουγκραζόταν μπας κι ακούσει κάποιο θόρυβο, όμως τίποτα. Ούτε που έτυχε να την ξαναδεί, παρόλο που, κάθε δυο και τρεις, ήταν στα μέσα και στα έξω στην πολυκατοικία. Την τρίτη μέρα, το Σάββατο το μεσημέρι, το κουνούνι χτύπησε και ο Μανόλης άνοιξε την πόρτα. Μπροστά του στεκόταν το άγνωστο και όμορφο κορίτσι.

«Γεια σου», του είπε. «Πώς σε λένε;»

«Μανόλη», είπε ο μικρός διστακτικά.

«Μανολάκη, είναι μέσα η μαμά σου;»

Ο μικρός έμεινε να την κοιτά με ορθάνοιχτα τα μάτια του από τον θαυμασμό. Ποτέ του δεν είχε δει τόσο όμορφο πλάσμα.

«Ποιος είναι;» ακούστηκε η φωνή της Πόπης, καθώς έβγαινε από την κουζίνα με την κουτάλα στο χέρι.

«Χαίρετε», είπε η κοπέλα κι άφησε να φανεί ένα πλατύ χαμόγελο.

«Χαίρετε», είπε και η Πόπη και της έριξε μια εξεταστική ματιά. Σήμερα δε φόραγε σορτς, αλλά μια φαρδιά φόρμα και πάνινα παπούτσια. Φαινόταν λιγότερο σουρλουλού. «Τι θέλετε;» της είπε επιφυλακτικά.

«Ξέρετε, έχω νοικιάσει το δωάρι που είναι πάνω από το διαμέρισμά σας...»

«Ναι, το γνωρίζω», τη διέκοψε.

«Επειδή εργαζομαι και δεν έχω χρόνο, αύριο που είναι Κυριακή λέω να κρεμάσω τα κάδρα μου και να συγυρίσω».

Δεν το περίμενε αυτό η κυρία Μυρσοπούλου. Τέτοια ευγένεια ούτε που την είχε ξανακούσει. Την πρόσεξε καλύτερα. Φαινόταν κουρασμένη και πολύ καθωσπρέπει. Ίσως τελικά ο Αντρέας να είχε δίκιο.

«Α, όποια ώρα και να 'ναι, δε μας ενοχλείτε. Συνήθως λείπουμε στα πεθερικά μου τις Κυριακές».

«Α, ωραία· ευχαριστώ. Ευχαριστώ, κυρία...»

«Πόπη με λένε. Πόπη Μυρσοπούλου».

«Και μένα Ασημίνα Ζερβού, όλοι, όμως, με φωνά-

ζουν Μίνα. Γεια σας, κυρία Πόπη. Γεια σου, Μανολάκη», είπε και του χάιδεψε το μάγουλο με τρυφερότητα.

Η Πόπη έμεινε να την κοιτάει μέχρι που ανέβηκε τις σκάλες.

«Μαμά, ποια είναι η κοπέλα;» ρώτησε αμέσως ο μικρός.

«Γειτόνισά μας. Καλό κορίτσι φαίνεται. Εσύ τι λες;»

«Εμένα μ' αρέσει πολύ», της απάντησε και κλότσησε με δύναμη το τόπι που κρατούσε στα χέρια του.

«Σου έχω πει να μην κλοτσάς την μπάλα στο σαλό-νι», τον μάλωσε. Η Πόπη δεν ήταν κακιά. Ήταν ανασφαλής.

Μια βδομάδα αργότερα συναντήθηκαν στον δρόμο. Πήγαιναν και οι δύο στο σπίτι – η Πόπη από τον φούρνο και η Μίνα από το μαγαζί. Έπιασαν αμέσως κουβέντα. Φτάνοντας στην είσοδο, η Πόπη της είπε ξαφνικά:

«Τι κάνεις αύριο, Κυριακή;»

«Α, τίποτα. Στο σπίτι θα 'μαι».

«Δεν έρχεσαι σε μένα για φαγητό; Ο άντρας μου λείπει για δουλειές στη Θεσσαλονίκη. Εγώ δε θέλω να πάω στην πεθερά μου».

«Δεν είναι άσχημη ιδέα».

Έτσι άρχισε η φιλία των δύο γυναικών. Τελικά ταίριαζαν σαν χαρακτήρες. Η Μίνα ήταν πολύ πιο ώριμη για την ηλικία της και η Πόπη πολύ πιο ανώριμη

για τη δικιά της. Τα βρήκαν. Μόνο στην εμφάνιση δεν ταίριαζαν. Όχι ότι η Πόπη ήταν άσχημη, αλλά αυτό το πάχος τη χάλαγε. Είχε νόστιμο πρόσωπο, όμορφα καστανά μαλλιά και πρασινωπά μάτια. Το χαμόγελό της ήταν πανέμορφο, ίδιο με του γιου της. Ο Μανολάκης έγινε η αδυναμία της Μίνας και του Μανολάκη η Μίνα.

ΜΙΚΡΟΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ Η ΜΙΝΑ, δεκαεφτά χρόνων, με το αφεντικό της, που είχε κατάστημα με αντρικά ρούχα στα Πατήσια. Ήταν είκοσι χρόνια μεγαλύτερός της, χωρισμένος και με δύο παιδιά. Στην αρχή όλα ήταν μέλι γάλα. Ένα χρόνο αργότερα, σήκωσε χέρι πάνω της γιατί τόλμησε να χαμογελάσει, όπως του φάνηκε, σε έναν πελάτη. Η καημένη η Μίνα ήθελε απλώς να είναι ευγενική: τίποτα παραπάνω.

Τρία χρόνια μετά, η ζωή της έγινε αφόρητη. Αρχισαν να τσακώνονται μπροστά στον κόσμο μέσα στο μαγαζί. Τότε η Μίνα, προκειμένου να σώσει τον γάμο της, ζήτησε να ανοίξει μια μπουτίκ με γυναικεία ρούχα – είχε ήδη βρει έναν μικρό χώρο στην πλατεία Κυψέλης. Τη δουλειά την ήξερε πολύ καλά και, πες πες, τον έπεισε τον άντρα της.

Στην αρχή τα πράγματα πήγαν καλά, μια και η πελατεία ήταν μόνο γυναίκες. Όμως ο Ανέστης δεν είχε ηρεμία. Παρατούσε το δικό του μαγαζί και έτρεχε στο δικό της. Στο τέλος ξανάρχισαν οι φασαρίες και το ξύλο και μισό χρόνο αργότερα χώρισαν. Το μαγαζί το κράτησε η Μίνα, μια και η επιχείρηση ήταν στο όνομά της. Δε ζήτησε τίποτα: ούτε έπιπλα ούτε χρήματα. Πή-

ρε μονάχα τα ρούχα της κι έφυγε. Νοίκιασε το πρώτο σπίτι που βρήκε ελεύθερο κι έβαλε γραμμάρια για να αγοράσει τα πρώτα πράγματα: ένα σαλονάκι, μια βιβλιοθήκη, ένα τραπέζι, καρέκλες, ψυγείο, κουζίνα και πίνακες. Όλα ολοκαίνουργια, όλα δικά της, όλα με τον κόπο της. Δεν ήθελε να του χρωστάει τίποτα. Ένα μήνα μετά, ο Ανέστης τα 'φτιαξε με μια άλλη πωλήτρια, που, όπως έμαθε, τραβολογιόταν μαζί της από καιρό.

«Ευτυχώς», της είπε η Πόπη, όταν της διηγήθηκε την ιστορία της. «Να ησυχάσεις πιο καλά από δαύτον».

Η Μίνα δεν είχε φίλες στην Αθήνα, δηλαδή δεν είχε προλάβει να κάνει φίλες. Με το που έφτασε, μπλέχτηκε με τον Ανέστη, που δεν την άφηγε να ξεμυτίσει χωρίς αυτόν. Στην Καλαμάτα πάλι, όπου είχε γεννηθεί, δεν είχε προλάβει να αποκτήσει. Τεσσάρων χρόνων ήταν όταν ξενιτεύτηκαν οικογενειακώς στο Τορόντο του Καναδά, γύρω στο 1953. Ο μεγαλύτερος αδερφός της ήταν τότε γύρω στα έξι και η μοναδική συγγενής που έμεινε πίσω ήταν η θεία της η Σοφία, η αδερφή της μάνας της.

Δυσκολεύτηκαν πολύ μέχρι να προσαρμοστούν. Δεν ήταν συνηθισμένοι στους παγωμένους χειμώνες, που η θερμοκρασία έφτανε πολλές φορές και τους σαράντα βαθμούς κάτω από το μηδέν. Οι γονείς της όλη μέρα δούλευαν. Ο αδερφός της ο Κωστής πήγαινε στο σχολείο και η Ασημίνα στον παιδικό σταθμό. Έκλαιγε ώρες ατέλειωτες, μέχρι να έρθουν να τη μαζέψουν. Ο

πατέρας της, για να την καλοπιάσει, της αγόρασε ένα άσπρο θηλυκό κανίς, τόσο παιχνιδιάρικο, που ξέχναγε αμέσως την απουσία τους. Το βάφτισε Ντότι κι έγινε η σκιά της. Λίγο αργότερα απέκτησε και μια ακόμα σκιά, την Άννα ή Ανν, όπως τη φώναζε, που μαλάκωσε τη μοναξιά που ένιωθε. Δεν απέκτησε άλλες φίλες. Έτσι ήταν η Μίνα. Δε δινόταν εύκολα, μα όταν δινόταν σε κάτι, δινόταν με το σώμα και την ψυχή.

Κανείς, όμως, δεν είχε προβλέψει το κακό που θα ακολουθούσε. Ήταν κοντά στα δώδεκα όταν, γυρίζοντας από μια εκδρομή στους καταρράκτες του Νιαγάρα, ο πατέρας της, η μητέρα της και ο αδερφός της σκοτώθηκαν σε τροχαίο. Η Μίνα και η Ντότι ήταν τυχερές. Δεν είχαν πάει μαζί τους, γιατί η Ανν είχε αρρωστήσει και η Μίνα προτίμησε να μείνει μαζί της για να της κάνει παρέα. Άθελά της, η Ανν τους είχε σώσει τις ζωές.

Μετά από το τραγικό δυστύχημα, η Μίνα δεν είχε κανέναν να τη φροντίσει, εκτός από την οικογένεια της Ανν. Καθετί, όμως, της θύμιζε τους γονείς της. Έτσι, η θεία Σοφία, που είχε έρθει για την κηδεία, της ζήτησε να επιστρέψει μαζί της για πάντα στην Ελλάδα. Αποφάσισε ότι ήταν η καλύτερη λύση. Το ίδιο, όμως, είχε συστήσει και ο ψυχολόγος του σχολείου της: το παιδί έπρεπε να απομακρυνθεί από τον τόπο του δυστυχήματος για να επουλωθούν τα τραύματα της ψυχής του.

Έτσι βρέθηκε στην Καλαμάτα. Δυστυχώς, τα προ-

βλήματα συνεχίστηκαν. Τα κορίτσια τη φθονούσαν γιατί μίλαγε άπταιστα αγγλικά, γιατί ήταν πιο προχωρημένη στα μαθήματα, γιατί ήταν η συμπάθεια των καθηγητών και των αγοριών και, κυρίως, γιατί ήταν όμορφη. Έτσι, δεν απέκτησε φίλες. Προσπάθησε, είναι η αλήθεια, στην αρχή, όμως δεν τα κατάφερε. Δεν της άρεσε που κοντσομπόλευαν η μία την άλλη και σκέφτονταν πονηρά και όχι έξυπνα. Α, όχι. Τέτοιου είδους φιλίες δεν της χρειαζόνταν. Προτιμούσε να αλληλογραφεί με την Ανν. Την καημένη την Ντότι την είχε αφήσει στα χέρια της, γιατί η θεία της ήταν αλλεργική στα ζώα. Όχι πως δεν τα αγαπούσε, αλλά, έτσι και την πλησίαζε ζώο, άρχιζε να φταρνίζεται με τις ώρες. Δεν ήξεραν έκλαψε περισσότερο για την Ντότι ή για την Ανν.

«Να μου την προσέχεις», είπε στο αεροδρόμιο, λίγο πριν φύγει. «Να ξέρεις ότι είναι σαν να φροντίζεις εμένα».

«Μην ανησυχείς», της είπε η Ανν κλαίγοντας. «Η Ντότι θα είναι πάντα κοντά μου». Το καημένο το σκυλί έκανε μια ολόκληρη βδομάδα για να φάει. Την τρίτη μέρα κιόλας της έβαλαν ορό. Μετά συνήθισε την απουσία της Μίνας, όμως η Ανν ήταν σίγουρη ότι πάντα την περίμενε.

Η Πόπη τη συμπόνεσε και συνδέθηκε περισσότερο μαζί της. Δεν ήταν εύκολη η ζωή της μέχρι τώρα. Το ίδιο και ο κυρ Αντρέας. Είχε τον τρόπο της να αγαπιέται.

Ήταν κορίτσι έξω καρδιά. Της άρεσε να ντύνεται μοντέρνα και πρωτοποριακά για την εποχή της. Έδειχνε άλλη εικόνα λόγω του ντυσίματός της σε αυτούς που δεν τη γνώριζαν, έτσι, όμως, κι άνοιγες κουβέντα μαζί της, σε κέρδιζε με τη μία. Ήταν διαφορετική κι αυτή η διαφορά ήταν που την έκανε αξιαγάπητη.

Ο Μανόλης, κάθε φορά που η Μίνα έμπαινε μέσα στο σπίτι, σοβάρευε και γινόταν λιγομίλητος. Αυτός που δεν άφηνε τη μάνα του σε ησυχία ούτε για δευτερόλεπτα μπορούσε να κάθεται με τις ώρες άλαλος, παρακολουθώντας κάθε κίνηση και κουβέντα της. Στην αρχή το πρόσεξε μόνο η Πόπη, αργότερα όμως το πρόσεξε και ο Αντρέας. Η Μίνα δεν πρόσεξε καμία διαφορά, γιατί από την αρχή έτσι γνώρισε τον μικρό: σαν ένα γλυκό και ήσυχο αγοράκι που του κουβαλούσε του κόσμου τις λιχουδιές κάθε φορά που τον έβλεπε. Ο μικρός δεν έβαζε τίποτα στο στόμα του όσο αυτή βρισκόταν στο σπίτι. Έκανε πως έπαιζε με τα παιχνίδια του, όμως το βλέμμα του ήταν στραμμένο πάνω της. Όταν έμαθε την αλφαβήτα, το πρώτο πράγμα που έγραψε ήταν το όνομά της, πριν από το δικό του. Πάνω στο τετράδιο έγραψε: «Μίνα, Μαμά, Μανολάκης Μυρσόπουλος».

«Δες, μαμά», είπε με καμάρι. «Όλα τα ονόματα αρχίζουν από Μ. Είναι σπουδαίο γράμμα το Μ;»

«Μα εμένα με λένε Πόπη», του είπε η μάνα του.

«Μαμά σε λένε εσένα και τη Μίνα Μίνα», της απάντησε.

Όταν έβλεπε τη Μίνα, έπεφτε με λαχτάρα στην αγκαλιά της κι αυτή του έσκαγε ηχηρά φιλιά στα ροδοκόκκινα μαγουλάκια του. Πολλές φορές τον πήγαινε βόλτα στο κοντινό πάρκο ή ανέβαινε μόνος του στο διαμέρισμά της για να τον βοηθήσει στα αγγλικά που μόλις είχε αρχίσει να μαθαίνει στο ιδιωτικό σχολείο όπου πήγαινε, μαζί με τα γερμανικά.

Δύο χρόνια αργότερα, η Μίνα έκανε για πρώτη φορά μετά τον χωρισμό της σοβαρό δεσμό. Με το που την είδε ο Μανόλης αγκαλιά με τον Λάμπρο, δεν ξαναπάτησε στο σπίτι της. Η Πόπη φαντάστηκε ότι η Μίνα δεν είχε πια ώρα για τον μικρό κι έτσι δεν είπε τίποτα. Ούτε, όμως, και η Μίνα απόρησε. Ήταν τόσος λίγος ο χρόνος της τώρα, που ούτε καν το πρόσεξε.

Εκείνο τον χειμώνα την έχασαν σχεδόν από την πολυκατοικία. Έμενε περισσότερο στο σπίτι του Λάμπρου, στην Κηφισιά, παρά στην Κυψέλη. Λίγο πριν από το Πάσχα, ένα μεσημέρι, ήρθε φουριόζα στο σπίτι της Πόπης για να της ανακοινώσει ότι το διαζύγιο είχε βγει επιτέλους.

Χάρηκε η Πόπη.

«Άργησες, αλλά το πήρες. Να νιώσεις και στα χαρτιά ελεύθερη».

«Μπα, δε θα κρατήσει για πολύ», της είπε εκείνη χαμογελώντας πονηρά.

«Και γιατί, παρακαλώ;»

«Ο Λάμπρος μού ζήτησε να παντρευτούμε».

«Δε νομίζεις ότι είναι λίγο νωρίς; Μόλις τώρα πήρες διαζύγιο».

«Επιμένει. Θέλει να ζούμε μαζί».

«Γιατί; Μήπως τώρα ζείτε χωριστά;»

«Εννοώ επίσημα. Μίλησε ήδη στους δικούς του».

«Εγώ λέω να μη βιαστείς. Έξι μήνες τον ξέρεις μόνο».

Η αλήθεια ήταν ότι δεν της άρεσε της Πόπης ο Λάμπρος. Ήταν σνομπ και δεν την άφηνε να έρχεται στο σπίτι για να τους δει. Της θύμιζε δεύτερο Ανέστη. Ύστερα, δεν ήθελε να χάσει τη Μίνα.

Ήταν αρχές καλοκαιριού, όταν η Μίνα χώρισε από τον Λάμπρο. «Δεν πήγαινε άλλο», είπε της Πόπης. «Ήθελε να κλειστώ στο σπίτι και ν' αφήσω το μαγαζί, σαν τον Ανέστη. Δεν αντέχω να περάσω τα ίδια. Εσύ τι λες; Έκανα καλά;» είπε και αναλύθηκε σε δάκρυα ακουμπώντας πάνω στον ώμο της φίλης της.

Ο Μανόλης χαμογέλασε περίεργα. Ο γιος της έσφυζε από ζωή και κέφι εκείνη τη μέρα. Το ίδιο κίβλας απόγευμα χτύπησε την πόρτα της με τα βιβλία των αγγλικών κάτω από τη μασχάλη κι εκείνη τον υποδέχτηκε σαν να μην είχε λείψει ποτέ.

Η Μίνα ξανάκανε σύντομα κάποια σχέση, όμως, αυτή τη φορά, δεν έλειπε τόσο συχνά και ούτε ο Μανόλης έδειξε κάποια δυσαρέσκεια.

Λίγο αργότερα, ο κυρ Αντρέας άρχισε να παραινιέται για πόνους στο στομάχι. Στην αρχή δεν έδωσε σημασία. Προσπαθούσε τότε με σόδες και πότε με

καταπραϋντικά να ανακουφιστεί. Πότε τον έπιανε ο πόνος και πότε τον άφηνε. Τότε έβαζε το χέρι στο σημείο που τον ενοχλούσε στο στομάχι και προσπαθούσε να κατευνάσει τον πόνο. Ήταν που ήταν αδύνατος, άρχισε να αδυνατίζει όλο και περισσότερο. Η Πόπη θορυβήθηκε.

«Να πας στον γιατρό», του είπε. «Τι πράγματα είναι αυτά... Γιατί δεν τρως πια;»

«Δεν τρέχει τίποτα. Νευρόπονος θα 'ναι», της απάντησε. «Έχω άγχος με τη δουλειά τώρα τελευταία. Θα περάσει».

Όμως ο πόνος δεν περνούσε. Αντίθετα, άρχισε να εμφανίζεται όλο και συχνότερα. Όσπου, ένα βράδυ, διπλώθηκε στα δύο. Ήταν τρεις το πρωί, όταν χτύπησαν το κουδούνι της Μίνας. Η Μίνα κοιμόταν μαζί με τον Παύλο.

«Ποιος διάλογος είναι τέτοια ώρα;» είπε ο Παύλος και την κοίταξε καχύποπτα.

«Ίδέα δεν έχω. Δεν περιμένω κανέναν στις τρεις το πρωί», του είπε εκνευρισμένη για το ύφος του. Προχώρησε προς την πόρτα με γρήγορο βήμα. «Ποιος είναι;» ρώτησε πριν ανοίξει.

«Μίνα...» Η φωνή της Πόπης ακούστηκε περίεργα βραχνή. «Άνοιξε, εγώ είμαι».

Η Μίνα ξεκλείδωσε αμέσως κι αντίκρισε μια Πόπη κατάχλομη, με αλλοιωμένα τα χαρακτηριστικά του προσώπου της.

«Τι σου συμβαίνει, Πόπη;» τη ρώτησε σχεδόν με φόβο.

«Μίνα μου, χίλια συγγνώμη. Ο Αντρέας μου δεν είναι καλά. Κάλεσα το 166 για να τον πάμε στο νοσοκομείο. Δεν ξέρω τι ώρα θα γυρίσω. Μπορείς να ξυπνήσεις τον Μανόλη το πρωί για το σχολείο; Δε θέλω να τον ανησυχήσω – ούτε και τα πεθερικά μου. Θα το κάνεις;»

«Σοβαρολογείς, Πόπη; Ούτε συζήτηση. Θα κοιμηθώ, μάλιστα, κάτω, μην τυχόν ξυπνήσει το παιδί και τρομάξει μόνο του».

«Σ' ευχαριστώ. Σ' ευχαριστώ πολύ. Πάρε τα κλειδιά του σπιτιού. Θα τα πούμε όταν γυρίσω».

Έκλεισε την πόρτα και γύρισε στην κρεβατοκάμαρα. Ο Παύλος κάπνιζε ένα τσιγάρο.

«Η Πόπη ήταν; Καλά, τι ήθελε στις τρεις το πρωί; Ζάχαρη;» της είπε.

«Δε μου λες, τι έχεις πάθει τώρα τελευταία; Όλα σου φταίνε. Τι ζάχαρη κι αγγούρια μου λες; Τον άντρα της στο νοσοκομείο πάει και μου ζήτησε να προσέχω το παιδί».

«Τι πάει να πει αυτό;»

«Ότι πρέπει να πάω να κοιμηθώ μαζί με το παιδί».

«Ε, τότε κι εγώ να πηγαίνω στο σπίτι μου».

«Όπως νομίζεις. Καληνύχτα».

Τελευταία ο Παύλος την εκνεύριζε όλο και περισσότερο. Τέλος πάντων, αυτοί οι άντρες είναι πολύ εγωϊ-

στές· όλα για τον εαυτό τους τα θέλουν. Θα του τα 'ψελνε αύριο.

Το πρωί ξύπνησε τον Μανόλη με το πιο γλυκό φιλί της. Του είπε ότι οι γονείς του είχαν μια επείγουσα δουλειά, του έκανε πρωινό και τον κατέβασε η ίδια κάτω για να πάρει το σχολικό.

Το μεσημέρι που γύρισε, χτύπησε πρώτα το κουδούνι της Πόπης για να δει αν ήταν μέσα. Τη βρήκε με μάτια κατακόκκινα από το κλάμα.

«Λοιπόν, τι συμβαίνει τελικά;» ρώτησε.

«Δεν ξέρω· κανείς δεν ξέρει. Τον κράτησαν μέσα. Πρέπει να κάνει εξετάσεις».

«Έλα, μην κάνεις έτσι. Περίμενε πρώτα τα αποτελέσματα».

«Κάτι κακό συμβαίνει. Το αισθάνομαι. Τον χάνω, Μίνα. Χάνω τον άντρα μου», της είπε κι έπεσε με λυγμούς στην αγκαλιά της.

«Σύνελθε, Πόπη. Σε λίγο θα γυρίσει ο Μανόλης. Δεν πρέπει να σε δει έτσι. Θα τον τρομάξεις χωρίς λόγο».

«Ειδοποίησα τα πεθερικά μου και τους δικούς μου. Θα έρθουν να μείνουν εδώ για να προσέχουν το παιδί. Εγώ θα είμαι στο νοσοκομείο, μέχρι να βγει ο Αντρέας. Όμως θέλω να μου κάνεις μια χάρη: μην αφήσεις τον Μανόλη μόνο του. Σ' αγαπάει πολύ. Θέλω να τον προσέχεις».

Η Πόπη εξαφανίστηκε κυριολεκτικά από το σπίτι.

Λεπτό δεν έλειψε από το πλευρό του άντρα της. Βγήκαν τα αποτελέσματα: καρκίνος στο στομάχι. Έπρεπε να εγχειριστεί και μάλιστα επειγόντως. Και εγχειρίστηκε. Γύρισαν στο σπίτι ένα μήνα μετά. Η Πόπη είχε χάσει δέκα ολόκληρα κιλά, ενώ ο Αντρέας είχε μείνει σκελετός. Οι γιατροί του συνέστησαν ανάπαυση. Ο μικρός θορυβήθηκε από το θέαμα του πατέρα του. Όλο το διάστημα που αυτός βρισκόταν στο νοσοκομείο, η Μίνα δεν άφησε λεπτό μόνο του τον μικρό. Τον έπαιρνε στο σπίτι της, τον διάβαζε, τον φρόντιζε όσο περισσότερο μπορούσε. Το ίδιο, όμως, συνέχισε να κάνει κι όταν ο πατέρας του επέστρεψε, τόσο που ο Παύλος άρχισε να ενοχλείται.

«Τι θα γίνει; Λεπτό δεν μπορούμε να μείνουμε μόνοι».

«Μη γίνεσαι γαϊδούρι. Δε βλέπεις ότι υπάρχει πρόβλημα;»

«Δεν είναι δικό σου το παιδί ούτε συγγενής σου είναι. Στο κάτω κάτω, υπάρχουν και οι παππούδες».

«Μεγάλοι άνθρωποι είναι. Κι αυτοί φροντίδα χρειάζονται. Ξέρεις τι είναι να χάνει ο γονιός το παιδί ή το παιδί τον γονιό; Τι ξέρεις, όμως, εσύ; Ρώτα και μένα», του είπε και του έκλεισε κατάμουτρα το τηλέφωνο.

Ο Μανόλης έκανε πως δεν άκουσε. Έσκυψε πάνω από το τετράδιό του κι άρχισε να κλαίει. Η Μίνα δαγκώθηκε. Πώς της ξέφυγε αυτό; Έτρεξε αμέσως και τον αγκάλιασε.

«Θα πεθάνει ο μπαμπάς, Μίνα;»

«Όχι, αγόρι μου. Ποιος το είπε αυτό;»

«Εσύ το είπες».

«Δεν ήθελα να πω αυτό. Απλώς θύμωσα με τον Παύλο, που δεν καταλαβαίνει τίποτα».

«Εσύ γιατί καταλαβαίνεις;»

«Ίσως γιατί εγώ είμαι πιο ευαίσθητη».

«Είναι καλό αυτό;»

«Δεν ξέρω· μπορεί ναι, μπορεί και όχι».

«Θα γίνει καλά ο μπαμπάς;»

«Σύντομα, πολύ σύντομα· όλα θα είναι και πάλι μια χαρά», τον καθησύχασε.

Τίποτα, όμως, πια δεν ήταν όπως πριν. Η διατροφή του Αντρέα άλλαξε ριζικά: όχι σάλτσες, όχι καφέ, όχι ποτά, όχι τηγανητά, όχι κούραση, όχι στενοχώριες... Ένα ατέλειωτο όχι ήταν η ζωή του. Σκοτωνόταν να φτιάξει η Πόπη το φαγητό του, όπως το όριζε ο γιατρός, κάθε μέρα και διαφορετικό. Όλα τα έτρωγε βρασμένα: πατάτες, καρότα, κοτόπουλο ή ψάρι, και μετά πολτοποιημένα στο μπλέντερ. Επίσης, έτρωγε κανένα γιαιούρι με μέλι και φρούτα, κι αυτά πολτοποιημένα. Έπρεπε να προσέχει.

Δύο μήνες αργότερα, μπόρεσε να φάει και λίγη στερεά τροφή. Πήρε τα πάνω του ο Αντρέας κι άρχισε να πηγαίνει ξανά στη δουλειά. Τώρα ερχόταν τελευταίος κι έφευγε πρώτος. Ευτυχώς, ο Δημήτρης Οδαμπασόγλου, το δεξί του χέρι, διηύθυνε την επιχείρηση με τον

καλύτερο τρόπο, σαν να ήταν δικιά του. Δεν ανησυχούσε ο Αντρέας. Τον είχε στη δούλειψή του δεκάξι χρόνια και του είχε απόλυτη εμπιστοσύνη. Η δουλειά πήγαινε ρολοί και κανείς από τους πελάτες δεν παραπονέθηκε. Όμως εκείνος θα 'θελε να ήταν ο Μανολάκης μεγαλύτερος για να αναλάμβανε αυτός το μαγαζί, μια και η γυναίκα του είχε μαύρα μεσάνυχτα από επιχειρήσεις.

Η Πόπη άρχισε να αδυνατίζει όλο και περισσότερο. Θέλοντας να συμπαρασταθεί στον άντρα της, έτρωγε ό,τι κι αυτός: βραστά και ψητά. Έναν χρόνο μετά την εγχείρηση, θύμιζε την Ποπίτσα του παρελθόντος. Μόνο το πρόσωπό της είχε χάσει τη φρεσκάδα του κι είχε γεμίσει με γραμμούλες αγωνίας και φόβου για κάποιο μέλλον που δεν παρουσιαζόταν πια και τόσο ρόδινο. Τα άλλοτε όμορφα καστανά μαλλιά της είχαν αρχίσει να ασπρίζουν επικίνδυνα και είχε αρχίσει να αλλάζει εντελώς εξωτερικά. Όμως και εσωτερικά υπήρχε αλλαγή. Το σοκ ήταν μεγάλο και την ανάγκασε να ωριμάσει. Η αφέλεια χάθηκε, όπως και κάθε ενδιαφέρον πια για το τι κάνουν οι γείτονες. Ακόμα και τα πάρε δώσε με τους φίλους είχαν σταματήσει. Εξάλλου, ούτε και ο Αντρέας είχε κέφι. Ένωθε πάντα κουρασμένος και αδύναμος κι έπρεπε να ξεκουράζεται και να τρέφεται υγιεινά. Η Μίνα ήταν από τους λίγους που είχαν διατηρήσει επαφές με την οικογένεια.

Ο Μανόλης, όμως, άρχισε να απομακρύνεται από κοντά της. Όποτε ερχόταν η Μίνα στο σπίτι αυτός

έφευγε. Δεν του άρεσε πια να τον φιλάει ή να τον αγκαλιάζει. Είχε κλειστεί στον εαυτό του κι ας ήταν μόνο έντεκα χρόνων. Της κακοφάνηκε της Μίνας, όμως το καταλάβαινε.

Ο μικρός φοβόταν μήπως χάσει τον πατέρα του και ήθελε να σταθεί στη μάνα του, αν συνέβαινε κάτι τέτοιο. Έπρεπε να μεγαλώσει πρώιμα και να γίνει δυνατός για να μπορέσει να τη στηρίξει. Έκοψε τα παιχνίδια και πήγαινε, όποτε μπορούσε, στο μαγαζί μαζί του. Έπρεπε να βρίσκεται εκεί δίπλα του, να αισθάνεται την παρουσία του και να παίρνει κουράγιο. Ο Μανώλης έπρεπε να γίνει άντρας πριν από την ώρα του.

Κι έγινε. Δώδεκα χρόνων ψήλωσε τόσο ξαφνικά, που πέρασε στο ύψος και τη μάνα του. Σοβάρεψε, επίσης, πολύ. Όμως ο πατέρας του άρχισε να χειροτερεύει.

Το καλοκαίρι του 1976, ο Αντρέας Μυρσόπουλος πέθανε αφήνοντας πίσω του μια Πόπη πενήντα κιλά, έναν γιο που δεν έριξε ούτε μια σταγόνα δάκρυ, δύο γονείς στα πρόθυρα του τάφου και μια επιχείρηση που είχε αρχίσει να παρουσιάζει ρήγματα.

Δύο μήνες αργότερα, η Μίνα μετέφερε τη μικρή της επιχείρηση στη Γλυφάδα και μετακόμισε κι αυτή εκεί. Δεν υπήρχε κανένας άντρας στη ζωή της.

Η ζωή της Μίνας δεν ήταν εύκολη. Τίποτα δεν της χαρίστηκε, όταν σχεδόν από παιδί αναγκάστηκε να παλέψει για να κερδίσει μια θέση στην κοινωνία, χωρίς να σκύψει το κεφάλι ή να υποκύψει στις διαθέσεις κάποιων ανδρών επειδή ήταν νέα και όμορφη. Με πείσμα, αργά και σταθερά, έφτασε εκεί όπου ήθελε. Κατέκτησε την αναγνώριση, την καταξίωση, την οικονομική άνεση· όμως υποτίμησε τον έρωτα, αδιαφόρησε για εκείνον. Μα αυτός παραμόνευε.

Η Μίνα κοίταζε τον Μάνο. Κάτι της θύμιζαν τα μάτια του, κάτι πολύ οικείο και γνώριμο, μα δεν της έδωσαν απαντήσεις. Όταν επιτέλους το έκαναν, ήταν αργά· πολύ αργά για να σταματήσει τον χρόνο που βάραινε στη δική της πλάτη.

Ο έρωτας όμως δε μίλησε ποτέ στον χρόνο. Τον αγνοούσε πάντα, από γενέσεως κόσμου. Αυτοί οι δύο είναι εχθροί.

Ο έρωτας είναι τυφλός. Ο έρωτας είναι τρελός.

Ο έρωτας δε γνωρίζει σύνορα. Ξεχύνεται σαν άνεμος και γίνεται πόλεμος, μέχρι εκείνο που διεκδικεί να γίνει δικό του ή μέχρι να του περάσει. Μα σαν γίνει αγάπη, θα κρατήσει για πάντα.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2003-5

9 786180 120035

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 17482

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η